

der gives i den, og det er mange Retsfager, der opkomme i den Anledning. — Yderligere er der en anden Art Retsfager, som afgøres af samme Ret, nemlig Retsfager, der vedrøre Bidrag til Sygeforsikringen, der jo ogsaa gaar gennem Arbejdsgiverne, og det er let forstaeligt, at hvis Arbejdsgiverne ere efterladne i dette Stykke, kan dette give Anledning til Stridigheder. De tre Forhold, jeg her har nævnt, give altsaa Anledning til Stridigheder, som alle kunne afgøres hurtigt, men vi kende jo ikke noget af disse tre Forhold; havde vi det, vilde jeg være mere tilbøjelig til at sige: Lad os faa Bestemmelser, der kunne slaa noget fast om disse Forhold, men Lærlingeforholdet er jo allerede ordnet, og de andre Forhold kende vi slet ikke til.

Med Hensyn til Enighedskamre mener jeg, at vi ikke kunne gøre nok for at staffe Enighed mellem de stridende Parter og navnlig mellem dem, som ligge mig nærmest, Arbejdsgivere og Arbejdere, og det, der kan naas i den Retning, bør man anvende al Flid paa at opnaa. Men at man skulde oprette Arbejdsretter, som jeg ikke tror, at man kan bruge saa mange Steder, som man venter, for at komme til Enighedskamre, er en Vej, som jeg synes, man skal være meget forsigtig med at komme ind paa. Meget bedre forekommer det mig at være, dersom Voldgiftsretterne faa noget mere Liv, end de nu have, saaledes at der kan samles Voldgiftsmænd fra begge Sider for i paakommende Tilfælde at virke for at bringe Forlig i Stand mellem de paagældende Parter, og det vilde være en smuk Opgave for de kommunale Myndigheder at sætte sig i Spidsen for saadanne Institutioner og være vejledende under paakommende Tilfælde. Det er noget, som i Tyskland har været Skik og Brug — jeg havde nær sagt fra Arilds Tid — i ethvert Fald i meget lang Tid, og noget lignende — jeg tror ikke, jeg tager fejl — har heller ikke været fremmed for Haandværker- og Næringslivet herhjemme, at de kommunale Myndigheder interesserede sig meget for og toge levende Del i, hvorledes Forholdet var mellem Mestre og Svende, og de have ganske sikkert i ældre Tid, da Lovene bestod, haft Indflydelse paa Reguleringen af disse Forhold. Ud den Vej tror jeg, at man kunde komme til at faa Enighedskamre, der vare vel saa gode som dem, der tænkes oprettede her, og man kunde maaste nok naa at faa dem lige saa hurtigt, som man kunde naa dem ved denne Sags Gennemførelse. Der er noget, der bestyrker mig i min Tro om, at man ogsaa andre Steder har været Betænkelighed ved

denne Ordning, nemlig at man i Berlin har ventet over 2 Aar — jeg tror, at det var nærmere ved halvtredje — fra det Tidspunkt, da Loven kom ud, til de begyndte at føre Arbejdsretterne ud i Livet i deres Kommune. Det er for mig noget, der siger, at de der ikke have været saa begejstrede for hurtigt at komme i Sag dermed. — Det er jo et enormt Apparat at sætte i Værk, at oprette en saadan Arbejdsret. Her i Kjøbenhavn vil der kræves et betydeligt Antal Bisiddere, i alt Fald naar jeg sammenligner med, hvad man har i Berlin. Det er jo nok en større By med flere Menneſter end Kjøbenhavn, men derfor er det ikke givet, at der behøver at være flere Bisiddere. Bisiddernes Antal maa jo bero paa Antallet af de Næringsfag, i hvilke der skal dømmes, og i den Retning er der sikkert ikke stor Forstel mellem de to Byer. I Berlin er der 420 Bisiddere, og selv om man i Kjøbenhavn kunde nøjes med et Hundrede Stykker mindre, er det et kolossalt Apparat at sætte i Virksomhed. Der ere de delte i Kamre, og noget lignende maatte maaste ske her, men det bliver lige fuldt et meget stort Apparat at virke med, og naar der skal være saa mange paa et Sted, vil det vistnok blive vanskeligt i Provinsbyer eller i Amtene ude i Landet at faa Bisidderpladserne i Retten besatte.

Paa de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg ikke komme langt ind. Naar Valgbarhedsalderen er sat til 25 Aar, forekommer det mig at være det laveste, man kan sætte. Jeg vilde snarere foreslaa det, som man har andre Steder, at Valgbarhedsalderen er 30 Aar, og at Valgretten indtræder med det 25de. Det er jo Meningen, at Arbejdsgiverne og Arbejderne skulle vælge Bisidderne, men en Arbejdsgiver er jo altid fuldmyndig, han kan ikke faa Næringsbevis før sit 25de Aar, han kan altsaa ikke komme til at afgive sin Stemme før, medens Arbejderne skulle kunne gøre det, naar de ere 22, jeg synes, at der er noget urimeligt deri.

Jeg skal, som sagt, anbefale at se Tiden noget an og overveje denne Sag meget nøje, inden den fremmes.

NØK: Det ærede Medlem, som nu satte sig, anbefalede at give sig god Tid til at overveje denne Lov, og man kan jo sige til Forvar for denne Anbefaling, at det ærede Medlem selv har fulgt den, thi han har været et Aar om at overveje Loven; ved den foregaaende Behandling for et Aar siden her i Tinget lod det ærede Medlem slet ikke de Tvivl komme frem, som nu synes at bevæge ham til at ville anbefale ikke at